

ni tampoch viudo:
sols soch un gat.

La solució.....
demà passat.

R. RUMIAN.

LO PECAT DE NOSTRES PARES

Cuant nostre-Senyor và ofendrer 's per lo pecat qu' Adán y Eva van cometrer, (y que de segur sigué per enveja perquè á Ell *no 'n nonan*) de fixo que và fer mil calculs antes no và pendrer la resolució d' expulsarlos de 'l Paradis; puig qu' aixó debia de reflexionar' ho molt, y debia de pensar qu' á un pecador, porque no torni á pecar, lo millor es evitarli la ocasió, y no ferho com ho và fer, que, deixantlos sens amparo ni refugi, ni ningú que 'ls vigilés, segurament varen fer altre vegada de las sevas, y allavors lo pecat resultá doble. ¡Desgraciadament cuant hi ha ganal!

Pero respecte de si pecaren ó no pecaren, crech jo qu' hi hauria molt per discutir; y sols me baso en la següent opinió per pensarme que d' alló (vull dir d' aquell fet) no se 'n pot dir pecat.

Si una cosa es mal feta ó es lletja, y tothom la reconeix com á tal, ¿com es possible que tothom vullga ferla de la mateixa manera? Y en lo present cas: ¿perqué, si coneixém que pequém, habem de voler pecar? Es per-aixó que jo penso que la tal cosa no fou pecat, perquè veig que tot lo género humá (salvo exepcions *honrosas*) está sempre disposat á continuar fentlo, dich: á pagar-ne las conseqüencias. y jo penso que, si tan pecat fos, molts qu' en conech, no pecarian per por á las penas de l' infern; y no obstant... pecan á l' engrós.

Y com qu' aquella falta de forsa de voluntat que tingué Adán per abstenirse d' acceptar lo fruit que la temptadora Eva li oferi, ha sigut, segóns dihuen, la causa del sufriment y de certas cosas que los sers sensibles pasan en lo mon, no puch menos que recriminarle per haber sigut tan *voluble*, y al mateix temps, y sobre tot, per haber sigut tan tonto.

Patir per patir, y, sapigüent que, en menjar de lo fruit prohibit consistia 'l pecat, valia la pena de que Adán calculés las conseqüencias, y que, tant per tant, en lloch de menjarse una *poma que dura tant poch*, hagués buscat una cosa mes atipadora y *que durés més*. ¡Si á lo menos s' hagues menjat una carabassa!!

J. Ros. B.

A UNA MODISTETA DEL MENESTRAL

Si li haig de dir la vritat
jo no sé lo que faria,
perque miris cada dia
me te mes enamorad.

Vaja qui no s' enamora,
si es tan maca..... tan bonica
tan sencilleta..... tan rica
en fi tan encantadora.

Derrotxa 'l garbo en extrem
quan sol entrá á la Farmacia
al dir-me ab aquella gracia
—Cinch centimets de colcrem.—

Jo que soch bastant atent
li preparo la capseta;
vosté 'm mira una miqueta
y jo... vesso de content.

Fins qu' al dir-me—Passiobé—
sempre simpática y mona,
sino la meva persona
lo meu cor marxa ab vosté.

Y allavors, sant Patantum,
ja no es estrany que 'm trastorni
pateixo esperant que torni
l' endemà, com de costum.

Y aquesta passió m' arrela
tan depressa y ab tal furor,
qu' entre la passió y l' amor
me fonch com una candela.

Si en mi hi veu intencions sanas
accepti l' amor aquet,
que d' alegre y satisfet
fins faré tocár sardanas.

No usaré paraulas toscas
per enrahoná ab vosté,
y si vol li ventaré
cuant tingui calor, las moscas.

Si modista, modisteta
cregui tot lo que li he dit,
rentaré 'ls plats, faré 'l llit
li tindrè la casa neta,

y porque estigui ab catxasa
y no tingui de fer rés,
li fare tot lo demes
y hasta aniré á comprá á plassa.

Aixis procuri estimarme
que ja sab que jo l' estimo,
y reservim algun mimo
per cuant vingui á visitarme.

Fassiho com li dich que 's just,
perque miri ab tant d' amor,
l' aparato del meu cor
và desfentse que 's un gust.

Si modisteta, cifrem
en l' amor nostra alegria,
¡y no pari ni un sol dia
de veni á buscá colcrem!

PERE CULLERAYRE.